

HELEN FIELD SOVÁ

DOKONALÁ LÍTOST

DETEKTIVKA

≡ KNIHA ZLIN

Dokonalá lítost

Vyšlo také v tištěné verzi

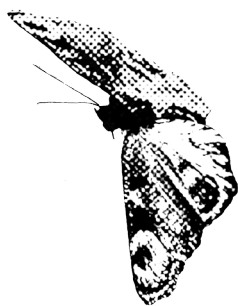
Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová
Dokonalá lítost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

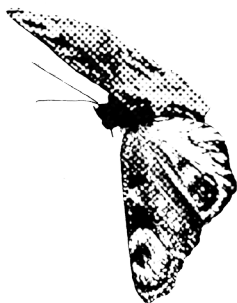
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ LÍTOST

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÁ LÍTOST

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ **KNIHA ZLIN**

ONE FOR SORROW

Copyright © Helen Fields, 2022

Translation © Nela Knapová, 2023

Cover Photo © Natasza Fiedotjew / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-7662-466-5

ISBN e-knihy 978-80-7662-484-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-485-6 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-486-3 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Sestrám Maddisonovým
– Margaret a Lesley –
Z celého svého srdce

KAPITOLA

PRVNÍ

Na hřbitově zůstaly po pohřbu dvě ženy, jedna nad zemí, druhá v zemi. Ani jedna nic necítila.

V otupělosti proběhl celý den. Smuteční obřad, na nějž se dostavil obrovský počet lidí, se konal v kostele. Uložení ostatků se účastnila pouze rodina a nejbližší přátelé. Celé se to neslo v poklidném a důstojném duchu. Během čtení úryvků z Bible, liturgických zpěvů, vzpomínek na zemřelou, potrásání si rukou s každým smutečním hostem a pokyvování hlavou na znamení sdíleného zármutku se šéfin-spektorka Ava Turnerová snažila pochopit, co se kolem ní děje, ale vůbec se jí to nedařilo.

Věděla, že její přítelkyně je po smrti. Že její tělo leží v rakvi. Už nikdy si spolu nevymění tajný úsměv. Navždycky bude postrádat její uklidňující přítomnost.

Avě se vybavovaly střípky konverzací z průběhu dne. Lidé se ptali, jestli je v pořádku, a vyjadřovali jí soustrast. Byla si jistá, že reagovala správně, tedy že se nepatrně pousmála a odpověděla jednou z těch zdvořilých polopravd, které si pozůstali v takových chvílích říkají. Ano, jsem, děkuju za optání. Ano, odešla báječná žena, která po sobě zanechala velký odkaz. Ne, nikdy na ni nezapomeneme. Ano, byla by hrdá, kdyby viděla ty davy, které jí nejrůznější formou vzdávaly hold. Ne, nepotřebuje svézt domů. Alespoň to poslední byla naprostá pravda.

Ava zvedla hlavu a zjistila, že všichni jsou konečně pryč. Někdo byl tak laskav, že u sebe doma uspořádal smuteční

hostinu, ale Ava neměla nejmenší chuť tam jet. Bliny s uzeným lososem a zakysanou smetanou? Ne, děkuju, žena, kterou jsem z celého srdce milovala, je mrtvá.

Pršelo, a jak se čerstvě navršená hlína začala rozmáčet, k Avině naleštěné obuvi se rozeběhly bahnité pramínky. Sledovala, jak jí kůži bot skrápějí kapky vody a špiní lem jejích černých nohavic. Vlastně jí to tak připadalo lepší. Život nebyl ani čistounký, ani jako ze škatulky. Byla to fraška, ve které se podělá, co může, a Ava nehodlala dál předstírat, že tomu tak není.

Shýbla se, zabořila jednu ruku do bahna a hlavou jí problesklo, jak chladno je asi pod zemí. Kéž by mohla vzít deku a přikrýt přítelkynino tělo, aby jí bylo teplo, napadla ji směšná myšlenka. Kéž by ji mohla ještě naposledy sevřít v náručí.

„Ty mrcho,“ řekla Ava Smrti. „Jak se mi ji opovažuješ vzít.“ Smrt, jako vždy arogantní, se jí neobtěžovala odpovědět. „Měla jsem ji tak ráda.“

V tu chvíli se v Avě opět probudil cit a poté už vnímala úplně všechno. Každou ledovou kapku deště. Každé šlehnutí větru. Ostré zuby zármutku, jenž ji rozervával. Nevolnost, která ji přepadla, jakmile jí došlo, co znamená věčnost. A nejhůř ze všeho to rozpínající se prázdno marnosti.

Ava si oběma rukama sevřela břicho a přemáhala touhu zalézt do postele a navěky v ní zůstat. Ronila slzy sladké po vzpomínkách, ale nahořklé záští. Zařvala, avšak i ozvěnu toho zvuku jí hučící edinburský víchř vzal, jako by neměla nárok na nic. Kousla se do spodního rtu tak silně, až začal krváčet, a to ji vrátilo do reality.

Čekala na ni práce a ta ji zachrání. Mohla svůj zármutek pohřbít ve vazebních záznamech a forenzních zprávách, odložených případech a vyslýchání potenciálních svědků v terénu. Mohla se zavřít na stanici, obklopit se svým kriminalistickým týmem a schovat se za fasádu, které ostatní policisté říkali šéfové a neptali se jí na soukromý život. Ava věděla, že

bez záchranného kruhu tohoto rozptýlení by si hodila pár věcí do batohu, popadla cestovní pas a jednoduše odjela. Ještě to možná udělá. Ale ne hned.

Teď na ni čeká případ, který musí vyřešit, a důkazy, jež je nutné sesbírat. Vypátrat stopy a dojít po nich až k viníkovi. Spolkla svůj srdcebol. Na chvíli jí uvízl v krku, jako by ji chtěl zadusit, ale byla silnější.

„Nevyhrálas,“ oznámila Smrti tiše. Vztek se z jejího hlasu vytratil. Zbyl v něm jen skřehotavý smutek. „Nikdy mi ji dočista nevezmeš. Víím, že je pořád tady.“

Sbalila svůj žal, zastrčila ho hluboko, kde na něj nikdo nebude moct civět, a vydala se na dlouhou zpáteční cestu k těm, kteří čekali na její vedení.

KAPITOLA

DRUHÁ

V edinburské městské márnici panovalo ticho jako ve vzduchoprázdnu. Záznam, na který se přijela podívat, už prostudovalo několik policistů z jejího týmu, jejichž hlášení četla, ale přesto to musela vidět na vlastní oči.

Na vrátnici na ni čekal příčinnivý mladý muž, kterého nikdy předtím neviděla a který ji zavedl do volné kanceláře, kde byl na počítači připravený záznam k přehrání. Nabídl jí kávu, ale odmítla, potom se dveře se svistem zavřely, tiše zaklaply a Ava osaměla.

Vytáhla zápisník a pero, aby si mohla průběžně dělat poznámky, a dobře si přitom uvědomovala, že do uzavření případu shlédne video ještě stokrát, ale někde začít musela. V obraze až na evidenční číslo případu v levém horním rohu nic nebylo. Pořizování videozáznamu při pitvách v případech, v nichž cokoliv ukazovalo na trestný čin, se stalo běžnou praxí teprve rok předtím. V tomto případě museli zemřelého teprve identifikovat. Prověřili sice složky pohřešovaných osob, ale nikdo odpovídající popisu dotyčného nebyl v uplynulém půlroce nahlášen jako nezvěstný. Ztotožnit zemřelého teď bylo první, co Ava musela udělat. Zmáčkla přehrávání a na obrazovce se objevila edinburská vrchní soudní lékařka, která něco psala na klávesnici počítače, potom přelétla pohledem ke kameře a dala se do práce.

„Nuže,“ spustila doktorka Ailsa Lambertová a rázně si natáhla rukavice, „tomuto mladému muži – zatím neznámé totožnosti – je mezi dvaceti a pětadvaceti lety. Výšku jsme

stanovili na 180 centimetrů, je to běloch štíhlé postavy, má tmavě hnědé vlasy, světle hnědé oči. Váží 80 kilogramů.“

Doktorka Lambertová odhrnula prostěradlo, aby odkryla nahé tělo pod ním, zbavené zdravé růžové barvy života, zato s krvavými strupy v horní části břicha. Ava se na obrazovku zadívala víc zblízka a napsala si první otázku: Jak staré jsou ty strupy?

„Jediné navenek viditelné zranění se nachází v oblasti břicha. Ještě není jasné, zda k němu došlo následkem nehody, nebo záměrně, ale mezi strupy jsou zbytky náplastových stehů.“ Doktorka Lambertová přešla k počítači, odepnula malou kameru umístěnou nad obrazovkou a přesunula se s ní k tělu. Úhel pohledu se náhle změnil a nově odpovídal její perspektivě, v obraze se objevil prst v rukavici ukazující na maličký zbytek papíru mezi strupy. „Ať už ke zranění došlo jakkoliv, bylo ošetřeno, ačkoliv patrně ne rukou zdravotníka. Dle mého soudu by v nemocnici tu ránu ošetřili chirurgicky a rozsah strupů ukazuje, že krvácení se před aplikací náplastových stehů nepodařilo plně zastavit. Nicméně přesto se někdo tomuto mladému muži pokusil pomoci.“

Doktorka Lambertová se přesunula k mužovým chodidlům.

„Chodidla velikosti 43, ale boty u těla nalezeny nebyly. Chodidla neunesou žádná zjevná poranění a pokožka je neporušená. Nicméně,“ doktorka Lambertová stáhla lupu s připevněným světlem, natočila ji na chodidla a ukázala na ně, „nedávné podráždění vyvolalo všeobecné zarudnutí. Při bližším zkoumání jsem objevila místa, v nichž byly trny, nebo třísky. Ty jsme odstranili a odeslali do laboratoře, aby se určilo, ze které rostliny či stromu pocházejí.“

Ava videozáznam zastavila, aby si napsala další poznámku: Kde jsou boty? Prchal před něčím? Když přehrávání zase spustila, představila si, jaká to musela být bolest, mít chodidla plná trnů a třísek, a přemítala, proč si je nevytáhl. Leda že nemohl.

„No tak, Ailso,“ zašeptala k obrazovce. „Dej mi něco užitečného.“

„Těsně nad kotníky,“ pokračovala doktorka Lambertová, „jsou lehce narudlé proužky svědčící o dalším podráždění kůže. Nejde o pohmožděniny ani odřeniny, ale nad oběma kotníky byl zjevně opakovaně vyvíjen tlak nebo v této oblasti docházelo ke tření. Pro upřesnění této indikace odstraním na daných místech pokožku, abych se podívala pod povrch. Jinak se na nohách nevyskytují žádná vnější poranění.“ Přejela rukama po celé délce každé nohy. „Necítím žádné anomálie. Svalové napětí a celkový stav nohou je v přijatelných mezích. Neprojevují se na nich žádné známky úbytku svalové hmoty, jenž by indikoval onemocnění či podvýživu.“

Jemně mužovy nohy roztáhla.

„Penis a varlata nejsou poškozena. Pořízené stěry byly odeslány k prověření, zda se na nich nenajde stopové množství důkazního materiálu. Kolem konečníku má nicméně kůže zarudlou a pokrytou drobnými kapkovitými oděrkami směřujícími ke kostrči. Pokud byl delší dobu někde přivázaný, ležel na zádech a nemohl si dojít na toaletu, mohlo by to dané zarudnutí vysvětlit. Příliš se neliší od dětského opruzení.“

Ava si poznamenala, aby se po zhlédnutí videa zeptala na několik teorií, které ji v souvislosti s ním napadly.

„Paže nenesou žádná vnější zranění, pouze starší jizvy,“ konstatovala doktorka Lambertová a ukázala přitom na jedno, dvě místa, „ale řekla bych, že k těmto poraněním došlo před více než dvanácti měsíci. Podobně nejasné jako na kotnících jsou i na zápěstích široké narudlé proužky, které ještě přezkoumám. Nejsou na nich specifické otisky ani jiné stopy, ale je zjevné, že dotýčný byl něčím spoután. Každopádně bych vyřadila jakýkoliv tvrdý materiál. Bezpochyby to nebyl řetěz, pouta, stahovací pásy ani tenký provaz. V úvahu by přicházel nějaký širší kus něčeho pevného, ale měkkého.“

Zvedla pravou ruku zemřelého a namířila kameru zblízka na nehty.

„Nehty na obou rukách jsou poškozené, některé dokonce zlomené. Každý nehet jsme očistili a odebraný materiál odeslali na forenzní analýzu, aby se zjistilo, zda neobsahuje DNA jiné osoby. Konce nehtů pravé ruky a kůže mezi právým ukazováčkem a prostředníkem jsou zažloutlé, což značí, že dotyčný byl kuřák a také pravák. Lepší představu budeme mít podle stavu jeho plic.“

Doktorka Lambertová položila mužovu ruku zpátky k tělu a tiše si něco zabručela. Ava záznam zastavila, o několik vteřin ho přetočila nazpátek, zvýšila hlasitost a naklonila se k počítači, aby zachytila, co soudní lékařka říká.

„Zatracené cigarety. Je to prachsprostá koncesovaná vražda.“

Ava se usmála a povzdechla si. Ailsa Lambertová si nikdy nebrala servítky. Tato droboučká, zarputilá a špičková odbornice, zastánkyně starosvětských hodnot, byla zosobněním profesionality a laskavosti.

„Žáda ani hýždě nevykazují žádné viditelné známky zranění nebo choroby,“ pokračovala doktorka Lambertová. „Krk není poraněný zvenku ani zevnitř. Nezaznamenala jsem otok ani neobvyklý pohyb. Teď si kameru připevním ke kapse a otevřu ústa.“ Jak řekla, tak udělala, a stáhla světlo nad hlavu, aby svítilo přímo do úst. Rozevřela čelisti, přejela prsty po vnitřní straně tváří, podívala se do krku, zvedla jazyk a nato ho znovu zatlačila zpátky. „Dentální otisky jsme již provedli, takže až bude třeba, budou dohledatelné v záznamech k určení totožnosti...“ Odmlčela se. Ava se nahnula ještě blíže. Doktorka Lambertová si odepnula kameru z kapsy, přiblížila ji k ústům a poté odtáhla dolní ret. „Toto by mohlo zúžit seznam kandidátů a dát našemu mladému muži jméno.“

Na vnitřní straně dolního rtu se objevilo špičatým písmem vyvedené „60M+“. Nebylo pochyb, že se jedná o vytetované

označení příslušnosti k určitému gangu – málokdo chtěl zažít bolest spojenou s tetováním vnitřku úst. To by mohlo případ vyřešit podstatně rychleji. Násilí mezi gangy vedlo k předčasnému úmrtí jejich členů často. Stále to byla tragédie – hlavně pro pozůstalé, které policie bude muset vyrozumět –, ale v gangu se s možným úmrtím v rámci páchané trestné činnosti počítalo dennodenně.

Doktorka Lambertová zkontrolovala ohledávanému oči a nos, prsty mu projela vlasy, odstříhla vzorek, ten uložila do sáčku k další analýze a potom světlo přesunula přímo nad strupy. Musela si z kapsy vytáhnout pravítko, protože se zčistajasna vynořilo v obraze.

„Strupy začínají pět centimetrů pod středem hrudního koše. Poraněná oblast má třináct centimetrů na výšku a deset centimetrů na šířku. Jde spíš o shluky strupů, z čehož usuzuji, že původní zranění nezpůsobil jediný řez. To by znamenalo, že k tomu nejspíše došlo následkem nehody. Několik strupů odstraním a uchovám a řez povedu kolem rány, abych nezničila žádný důkazní materiál, který by mohl být schovaný těsně pod pokožkou.“

Doktorka Lambertová připnula kameru na její původní místo na počítači, vyměnila si rukavice a vzala do ruky skalpel.

Ava záznam opět zastavila, postavila se a protáhla si ruce a krk. Nechtěla se na to dívat. Mohla si za to sama. Věděla, že tam nemá jezdit rovnou z pohřbu. Ale byla to její práce. Už viděla spoustu mrtvých těl. Teď nemělo smysl být precitlivělá. Zase se posadila a spustila přehrávání.

Skalpel snadno zajel do napnuté kůže pod ramenním kloubem. Doktorka Lambertová nejprve vedla řez příčně dolů směrem do středu hrudního koše, pak se přesunula k druhému rameni a udělala totéž na druhé straně.

„Nuže,“ řekla, „teď se odchýlím od běžného postupu.“ Když odložila skalpel, strhla několik strupů, uložila je do

sáček a odložila stranou, aby se později popsaly a otestovaly, a zase se chopila skalpelu. „Pokožka pod těmito strupy se začínala hojit, takže odhaduji, že k poranění došlo tři až čtyři dny před smrtí, což dokazuje, že toto zranění samo o sobě nebylo bezprostřední příčinou smrti. Tkáň po okraji strupů ani rány není zanícená. Tedy buď měl dotyčný velké štěstí, nebo bylo zranění před aplikací náplastových stehů náležitě vyčištěno.“

Zajela špičkou skalpelu do bodu, v němž se oba předešlé řezy setkaly, a začala s ním směřovat dolů, aby otevřela břišní dutinu a získala přístup k orgánům v dolní části trupu. Ava si založila ruce na prsou a zhluboka se nadechla.

Skalpel se zastavil. Doktorka Lambertová se zamračila, přikročila blíž a sklonila se k řezu, aby zjistila, v čem je háček. Zkusila s ním silou pohnout ještě jednou, podruhé a nato se skalpel znovu dal do pohybu a prudce se z těla vynořil. Odložila ho, zasunula do řezu konečky prstů obou rukou, aby od sebe strany odtáhla, a jak chtěla přijít na podstatu problému, nahnula se nad břicho co nejvíce.

Ava uslyšela syčení dřív, než zaregistrovala, že se něco děje.

Jakmile doktorka Lambertová rozevřela řez, povyskočil do vzduchu zakrvácený kovový kroužek, který se točil. Bylo vidět, jak tkáň skropily červené kapky, což svědčilo o tom, pod jakým tlakem zevnitř uniká plyn. Potřísnily i zdi a podlahu pár metrů od těla. Doktorka Lambertová trhla hlavou dozadu a instinktivně si jednou rukou zakryla ústa a druhou zatlačila na nádobu vyčnívající z těla.

Ve vteřině se jí v očích objevila hrůza. Zlomila se v pase a čelem narazila do mužova hrudníku, potom se zapotácela a snažila se zachytit stolu, židle, zkrátka čehokoliv, aby se udržela na nohou.

Ava odvrátila zrak a sama si dala ruku na ústa, jako kdyby plyn pronikl i k ní, ale potom se obrnila proti tomu, k čemu se schylovalo, a přiměla se znovu se zadívat na obrazovku.

Zatlačit víčko plechové nádoby se doktorka Lambertová už dál nesnažila. Teď už se dusila, lapala po dechu. Syčení zesílilo, jak nádoba trčela z těla. Doktorka Lambertová se svezla na kolena a narazila přitom do hrany nerezového policového vozíku. Zatřásl se, ale nepřevrátil. Osud svými krutými ranami nešetřil.

Okénka do místnosti byla situována blízko stropu, aby dovnitř neviděli kolemjdoucí, a sklo bylo tlusté, aby se zvuk kotoučové pily nenesl budovou k uším správních zaměstnanců a přítomných pozůstalých. Celá místnost byla dokonale neprodyšně utěsněna, aby se z ní pach smrti nelinul ven.

Možná, pomyslela si Ava, šel někdo zrovna kolem a řinčení padajícího vozíku ho bývalo mohlo vyburcovat. Ale nic takového nebylo doktorce Lambertové souzeno. Lezla po čtyřech. Ava i v tom omezeném úhlu pohledu viděla, jak nemůže popadnout dech. Pokušení strhnout si chirurgickou roušku, aby do plic dostala víc kyslíku, muselo být obrovské, ale sebeovládání doktorky Lambertové bylo větší. Roušku si nechala na obličeji, a navíc k ní držela přitisknutou ruku. Ze všech sil se snažila doplazit ke dveřím.

Avě se tvář zkřivila zuřivostí. Se skřípajícími zuby popadla oběma rukama obrazovku, jako by ten obraz mohl uniknout.

Doktorka Lambertová se zhroutila na bok, nohy přitažené k tělu a hlavu zvrácenou dozadu, a začala sebou škubat. Oči jí rudly a opuchaly a zpod roušky po obou stranách vytékaly sliny. Hlavou trhala ze strany na stranu, jak bojovala s jedovatým plynem. Až když jí došlo, že už se ke dveřím nedostane – a že i kdyby to dokázala, stejně by je neotevřela, aby neohrozila životy svých kolegů –, stáhla si roušku z obličeje.

Snažila se přemoci bolest a strach a otočila přitom hlavu na kameru.

Podívala se do objektivu, zavrtěla hlavou, sípavě se nadechla a pronesla svá poslední slova plná beznaděje.

„Promiň, Avo.“

Ava křečovitě sevřela obrazovku a zaskřípala zuby tak silně, až ji zabolela čelist. Ailsa se jí omlouvala za něco, co ani v nejmenším nemohla předvídat. Omlouvala se jí s vědomím toho, že si Ava bude muset záznam přehrát a sledovat její otřesnou smrt. Omlouvala se, že ji opouští.

Přesto se Ava dívala dál.

Doktorka Ailsa Lambertová, která jako uznávaná odbornice zasvětila svou kariéru službě občanům Edinburghu a celého Skotska a měsíc předtím oslavila sedmdesáté narozeniny, umírala ještě dalších dvacet šest minut. Tělo se svíjele v křečích a nohy a ruce sebou nekontrolovaně mrskaly.

Nikdo nepřišel.

Zvracela, drápala si obličej a lapala po kyslíku, kterého bylo stále méně, až Ava uslyšela bublání, které Ailse zahrkalo v plicích.

Z úst a nosu vytékala doktorce Lambertové krev.

Stále nikdo nepřicházel.

Z pořádkumilovné ženy s nedostižným ostrovtipem, která se desítky let přátelila s Avinými rodiči a byla jí téměř druhou matkou, se stala hromádka nefunkčních buněk na podlaze. Soudní lékařka, která svým přímočarým způsobem proškolila nejednoho policistu, forenzního analytika či jiného přizvaného odborníka a která nedokázala strpět lidskou hloupost, skonala pomalu a v agonii. Za svůj život se postarala o spoustu rodin, kterým byla uprostřed jejich zármutku velkou oporou, protože se vyznačovala mimořádnou empatií – moc dobře věděla, co jim sdělit a čeho je ušetřit, jaká slova je utěší a jaká by zněla přezíravě. Celou svou profesní dráhu zasvětila tomu, aby zesnulým přinesla spravedlnost a pozůstalým útěchu, která jim pomůže zhojit zasazenou ránu.

Plyn ji nakonec zdolal v 16:02 a její poslední výdech byl jen příšerným zachrčením hlenu. Ailsa, kterou Ava považovala za nepřemožitelnou, osamoceně ležela na podlaze své

vlastní pitevny do pěti hodin, kdy jí její sekretářka přišla popřát dobrou noc.

Jakmile ji do nosu uhodil zápach plynu, okamžitě ze dveří vycouvala a přivolala specializovaný tým. Jeho členové budovu evakuovali, navlékli se do ochranných kombinéz s kyslíkovými maskami a jeden z nich nakonec v 17:44 zastavil nahrávání. Až tehdy se Ava mohla přestat dívat.

„Do prdele!“ zaúpěla, popadla monitor, až z něj vyrvala kabely spojující ho se zbytkem počítače, a mrštila s ním přes místnost, kde třískl do zdi, promáčkl sádrokarton a rozbitý skončil na podlaze. Mladý muž, který Avu do místnosti přivedl, se přihnul dovnitř a stačilo, aby na ni vrhl jediný pohled, a zase se odporoučel.

Šéfinspektorka Ava Turnerová v tu chvíli Ailse Lambertové slíbila, že viníka dopadne, a tento slib měla v úmyslu dodržet, ať to stojí, co to stojí, bez ohledu na následky.

KAPITOLA

TŘETÍ

Ava se blížila k vyšetřovací místnosti, v níž panovalo ticho, což byl takřka nevídaný jev. Policisté si zachovávali zdravý rozum tak, že mezi sebou neustále žertovali. Teď měli všichni skloněné hlavy, jak byli ponoření v obrazovkách, dokumentech a fotografiích. Telefonní hovory probíhaly šeptem. Kriminální oddělení bylo stále v šoku. Ava vzala jednou rukou za kliku, nadechla se, nasadila profesionální výraz a vešla dovnitř.

„Nevstávejte,“ vypálila, než kdokoliv z nich stihl plýtvat energií. „Přešla jsem si celý záznam vraždy na pitevně. Seržante Lively, ráda bych, abyste našel –“

„Teď už si, kurva, koledujete o padáka.“

Všichni vyskočili na nohy. S Avou to ani nehnulo.

„Šéfová,“ oslovil seržant Lively ženu ve dveřích s rudě nalíčenými rty a postavou jako proutek, která předtím promluvila, „dyť se posouváme dopředu.“

„Ještě ceknete, dokud budu mluvit, seržante, a budete si moct s šéfinspektorkou oprášit životopis taky,“ varovala ho komisařka Overbecková, aniž by Livelymu věnovala jediný pohled. „Turnerová, jak se opovažujete požádat prokuraturu o vydání těla k pohřbu, aniž bychom měli jedinou stopu, natož podezřelého.“

Ava si založila ruce na prsou a čekala, neměla nejmenší chuť se o svém rozhodnutí dohadovat, takže ji celý výstup spíš otrávil.

„Mlčení, to je vaše strategie? Tak fajn. Toho, jak je vám hierarchie velení u prdele, mám tak akorát po krk. Sbalte si věci.“

„Ne,“ odvětila Ava.

Overbecková se k ní přihnala a její jehlové podpatky s kovovým zakončením přitom skřípaly jako nehty na tabuli. Několik policistů svrážilo čelo a raději odvrátilo zrak. Zastavila se pár centimetrů od Avy, na kterou nyní shlížela z výšky, a ačkoliv šeptala, dala si záležet, aby její hlas dolehl do všech koutů místnosti.

„Šéfinpektorko, tímto vás stavím mimo službu. Podrobíte se disciplinárnímu řízení. Okamžitě jděte domů. Pokud odmítnete splnit přímý rozkaz, nebude se muset disciplinární komise ani svolávat.“

„Šéfová, dneska dopoledne byl pohřeb doktorky Lambertové,“ ozval se tiše Lively. Byl to padesátník, který se nebál ozvat, oproti většině svých kolegů to byl mazák a díky závislosti na sušenkách neměl zrovna nejlepší kondičku. „Pro všechny to je teď těžký, pro šéfinpektorku zvlášť. Mohli bychom možná krapet počkat, než...“

„Nepotřebuju vaši pomoc, Lively,“ zarazila ho Ava.

„Seržante,“ přerušila ji Overbecková. „Hledám dobrovolníka pro debaty s dětmi na tříměsíčním turné po školách. Gratuluju. Právě jste byl z kriminálního oddělení přeložen. Šéfinpektorko Turnerová, poslední šance. Okamžitě opusťte stanici.“

„Státní zastupitelství jsem o vydání těla k pohřbu požádala proto, že vnitřní orgány doktorky Lambertové byly vyňaty a uchovány v márnici. Úmrtí Ailsy Lambertové je do poslední vteřiny zachycené na videozáznamu velmi vysoké kvality. Máme zbraň, známe metodologii a velmi jasně jsme stanovili kauzalitu. Obhajoba nenajde nic, co by u soudu mohla použít, aby nás poškodila.“

„Mohla by, kurva, požádat o druhou pitvu oběti!“

„Tu už provedli. Nezávislá pitva proběhla bez účasti policie před odstraněním orgánů. Každý myslitelný vzorek byl odebrán dvakrát, polovina z nich se netestovala, aby se

mohly vydat, pokud by si je obhajoba vyžádala. U soudu se bude řešit jediné to, kdo tlakovou nádobu s tím jedovatým plynem do těla vložil. Nic jiného.“

„A co rodina doktorky Lambertové? Neměla jste právo rozhodnout o jejím pohřbení. Kolika žalobám čelíme?“

Ava spustila ruce podél těla a probodla Overbeckovou pohledem.

„Její rodinou jsem byla *já*,“ zasyčela. „Ailsa zanechala všechno mně. Všechno, co vlastnila, veškerá rozhodnutí a pravomoce. Neměla manžela, děti ani jiné žijící příbuzné kromě sestry, která je v pečovatelském domě a trpí pokročilou demencí. Ailsa byla oddaná práci. K tomu rozhodnutí jsem měla jak pravomoc, tak Ailsino požehnání. Nehodlala jsem ji, do prdele, nechat ležet v její vlastní márnici, dokud nevypátráme, kdo jí to udělal.“

„Taková pitomost,“ zamumlala Overbecková. „Doktorka Lambertová byla naprostá profesionálka. Sama by vám jako první řekla, ať se držíte standardního postupu, zachováte protokol a přestanete si to brát osobně, kurvafix. Jste tomu moc blízko. Měla jste z vyšetřování odstoupit, jakmile jste se dozvěděla, co se stalo.“

„Ehm, paní šéfinspektorko,“ zavolal někdo z druhé strany místnosti.

„Počkat,“ zastavila ho Overbecková a zvedla přitom směrem k mluvčímu dlaň. „Turnerová, dám vám čas, abyste shromáždila veškeré svoje podklady a předala je člověku, který na tom případu dělá hned pod vámi a odteď mu bude velet.“

„Ale ono je to důležité.“ Ava vzhlédla ke konstáblu Johnu Swiftovi, který vehementně mával ve vzduchu kouskem papíru. Swiftovi ještě nebylo ani pětadvacet a spousta věcí ho stále dokázala zaskočit, a tak teď celý zrudl. Pročísl si rukou nepoddajné vlasy, jako kdyby se chtěl upravit.

„Krucipísek, vo co de, konstáble?“ vyjel na něj Lively.

„Tetování na dolním rtu oběti – to M prý znamená měsíce. Šedesát měsíců odnětí svobody je minimální výše trestu potřebná pro přijetí do toho gangu.“

Lively vzhlédl k Avě. „DNA oběti jsme projeli databází. Žádná shoda. Jestli byl za něco odsouzenej a prošel kriminálem, tak bysme tu jeho DNA měli mít.“

„Inspektore Grahame,“ otočila se Ava na obrovského muže, který stál s lehkým úsměvem na rtech tak, aby nepřekážel, v zadní části místnosti. „Spojte se s kolegy, s nimiž jste spolupracoval v utajení a o nichž víte, že infiltrovali místní gangy,“ přikázala mu. „Potřebujeme interní informace. Předpokládám, že přesvědčit přímo nějakého člena gangu, aby si s námi promluvil bude těžké?“

„Skoro nemožné. Kdyby něco vyrazili, následky by byly příliš tvrdé, takže pravidla těžko poruší, ale z doby, kdy jsem pracoval na ulici, mám na periferii pořád pár kontaktů. Nikoho z nich nechci ohrozit, ale najdu je a udělám, co bude v mých silách,“ slíbil Pax Graham.

„To budu ráda,“ řekla Ava. „Lively, fotografii zesnulého – tedy pouze tvář – rozešlete do věznic po celém Spojeném království. Nemusel si trest odsedět ve Skotsku. Třeba ho někdo z vězeňské služby pozná. Ta chybějící DNA může být chyba systému, nestalo by se to poprvé. Vzorky se mohly nějak pomíchat. Obešlete také pobočky probační služby. Každému člověku je po dlouhém výkonu trestu přidělen probační úředník.“

S Overbeckovou to ani nehnulo. „Myslela jsem to vážně, šéfinspektorko. Tohle vyšetřování už neřídíte a jste mimo službu. Nebudu v týmu tolerovat nikoho, kdo se chová jako utržený ze řetězu. Za půl hodiny vás očekávám u sebe v kanceláři s podrobným plánem pro předání velení.“

Ozvalo se tiché zaťukání na dveře.

„Je tu doktor Carlisle,“ oznámila konstábl Biddlecombeová a pohrávala si přitom s hodinkami, aby se vyhnula přímému očnímu kontaktu s Overbeckovou. „Přivedu ho.“

Zmizela zpátky v chodbě, a když zase vstoupila dovnitř, zdála se ještě drobnější, protože před ní krácel vysoký, hladce oholený muž s vážným výrazem, který v jedné ruce nesl otevřený notebook a druhou na něm něco psal.

Podíval se z Overbeckové na Turnerovou, udělal si o celé situaci obrázek, potom tiše přešel na stranu místnosti a čekal, dokud se na něj neupřely všechny oči.

„Dobrý večer,“ začal. „Já jsem doktor Nate Carlisle. Za těchto mimořádných okolností jsem byl do Edinburghu přeložen z Glasgow, abych dočasně zastal pozici vrchního soudního lékaře. Víím, že jste se ocitli v obtížné situaci. Řada z vás doktorku Lambertovou dobře znala, stejně jako já. Mám pro vás nové informace a víím, že se na tomto případu pracuje čtyřicet hodin denně, takže vás budu průběžně informovat, jakmile se dozvím něco dalšího.“

Ava poodešla od Overbeckové, posadila se na kraj stolu v rohu místnosti a vytáhla z kapsy gumičku, aby si svoje dlouhé, kudrnaté vlasy stáhla do culíku. Overbecková zůstala s bezvýraznou tváří stát na místě.

„To, že získat forenzní výsledky nám trvalo poněkud déle než obvykle, pochopitelně muselo vyvolat určitou frustraci. Nejdřív bylo obtížné se do pitevní vûbec bezpečně dostat a následná toxikologická analýza je často dost zdlouhavý proces sám o sobě. Nicméně už můžu potvrdit, že v pitevním sále byl vypuštěn plynný chlor. Nechal jsem vyrobit imitaci té nádoby, v níž byl přepraven, abyste měli jasnou představu, s čím máte co do činění, ale vezměme to od začátku.“

Připojil svůj notebook k obrazovce na zdi a hned se na ní rozsvítil obrázek těla, s nímž byla Ava už dobře obeznámená. Fotografie zachycovala část břicha se strupy předtím, než do něj Ailsa Lambertová řízla.

„Na břicho oběti byly provedeny klikaté hrubé řezy, aby se tak mohly odtáhnout kusy kůže a do břišní dutiny se dalo vložit to tlakové zařízení.“

„Nebylo by bejvalo jednodušší udělat ten řez rovnej?“ zeptal se Lively.

„Bylo,“ potvrdil Carlisle. „Dle mého soudu šlo o to, že jediný čistý řez by představoval mnohem očividnější chirurgický zákrok, který by byl pro každého soudního lékaře varovným signálem. Paní doktorka by tedy patrně zvolila jinou cestu, jak se do břišní dutiny dostat, a mohla se té nádobě zcela vyhnout. Pachatel či pachatelka tedy dle mého názoru počítali s tím, že díky strupům a náplastovým stehům bude zranění vypadat tak, že bylo ošetřeno, a nebude proto působit podezřele.“

„Jak se musel dotýčný cítit, když mu do břicha zašili kovový předmět?“ zeptal se inspektor Graham. „Bylo to bolestivé?“

„Oběť byla během zákroku pod sedativy a domnívám se, že mu je podávali i nadále, jinak by si přivodil mnohem větší poranění tím, jak by se v poutech vzpíral. Sedativa tlumila bolest i jeho emocionální rozrušení, ale ano, je pravděpodobné, že si byl na určité úrovni vědom, co se s ním děje. A teď se sem prosím všichni pojdte podívat, chci vám něco ukázat.“

Pomalu se zvedli od svých stolů a nechali mezi sebou místo pro komisařku. Ava se držela vzadu. Dostatečně jasně si pamatovala, co ostatní uvidí.

Nate Carlisle vytáhl ze své aktovky plastovou krabici a sundal z ní víko. Uvnitř byl pod několika vrstvami pevně natažené potravinářské fólie ukrytý jakýsi předmět. Soudní lékař podal jedné policistce skalpel.

„Začněte na tomto konci. Vaším úkolem je provést čistý řez až na druhou stranu,“ nařídil jí.

Policistka se špičkou skalpelu bez potíží dostala dovnitř a jela s ním, dokud nenarazila na schovaný předmět, o který se zachytil, a pak prsty rozevřela okraje řezu. Když fólie povolila, v mezeře se objevilo kovové víčko. Jakmile bylo venku celé, začalo se točit. Přihlížející policisté přirozeně reagovali

tak, že se k předmětu sklonili, aby dobře viděli, co se bude dít.

Všechny je zasáhla sprška parfemovaného spreje. Všichni ucukli hlavami a ustoupili dozadu a několik z nich natáhlo ruku, aby víčko zatlačilo nazpátek.

„Nic se neděje,“ uklidňoval je doktor Carlisle. „Technici si vypůjčili obsah deodorantu ve spreji. Ale tohle,“ zvedl samotnou nádobu, „je velmi jednoduché a velmi chytré zároveň. Zařízení se spustí, když na víko přestane působit tlak, stejně jako u nášlapné miny. Není to nic složitějšího než pružina, u níž je baterie, a k zapojení dochází ve chvíli, kdy se zvedne víčko. Pohání to ten otáčivý mechanismus, načež se pomocí aerosolu uvolní a rozšíří plyn. Z technického hlediska nic komplikovaného, ale po chemické stránce je to velmi chytré. Rána se musela dostatečně dlouho hojit, aby se břicho přirozeně utěsnilo a na víčko byl vyvíjen tlak, takže se nemohlo stát, že by se zařízení spustilo samovolně.“

„A jak ten plyn vyrobili?“ ozval se Lively. „Musí to být vedený jako chemická zbraň nebo tak něco.“

„Historicky byl přesně tak využíván, částečně proto, že jeho výroba je jednoduchá a levná. Většinu toho, co na ni potřebujete, najdete v komoře mezi úklidovými prostředky. Smíchejte bělidlo s kyselinou, nebo jen s močí. Dohromady vytvoří potenciálně smrtící plyn. I ve velmi malých koncentracích způsobuje podráždění kůže a dýchací obtíže.“

„A ve vysoké koncentraci?“ zeptala se Overbecková.

„Když se k němu sehnete, ten plyn uniká pod tlakem, několikrát ho ve velkém množství vdechnete, a i nadále jste mu vystaveni?“ Carlisle vrátil nádobu do krabice. „Začíná to pálením v krku, nosu a očích. Okamžitě to poškodí průdušnici a průdušky. Jedná se o velmi specifický plyn. Doktorka Lambertová to nebezpečí zcela jistě okamžitě poznala, proto se snažila nádobu hned zase zavřít, ale pružinou lze pohnout jen jedním směrem, poté se mechanika uzamkne.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Řekněte nám, jak zemřela,“ vyzvala ho Ava. „Jak to proběhlo. Musíme vědět, s čím se tu potýkáme.“

Nate Carlisle si povzdechl.

„Na videozáznamu je v obličeji doktorky Lambertové vidět podráždění, které plyn vyvolal, tedy zrudnutí pokožky a otok. Totéž se dělo uvnitř. Začala jí otékat krční sliznice, takže se u ní projevila dušnost a obtíže s dýcháním se rychle zhoršovaly. Následně se musely rozvinout příznaky plicní hypertenze: rychlý puls, nepravidelný tep, nedostatečný přísun kyslíku životně důležitým orgánům. Plyný chlor je těžký a doktorka Lambertová byla v neprodyšně uzavřené místnosti. Po prvním dávce se zhroutila na zem, kde se plyn nadále hromadil.“

„Takže ho dál dechala,“ poznamenal Lively.

Carlisle přikývl.

„Dýchala s velkými obtížemi, což způsobovalo vedlejší projevy jako křeče. Víme, že se u ní projevila hemoptýza –“

„V překladu?“ skočila mu do řeči Overbecková.

„Vykašlávání krve,“ vysvětlil Carlisle. „Následkem krvácení v dýchacích cestách. Plíce měla natolik poškozené, že se mozku a srdci nedostávalo dost kyslíku. Nakonec utrpěla srdeční zástavu.“

„Takže byla popálená, vnitřně krvácela, pomalu se dusila, a nakonec dostala infarkt,“ shrnula to Ava.

Všichni viseli očima na doktoru Carlislovi.

„Tak nějak,“ potvrdil.

„To, jak to bylo nastražené, znamená, že cílem byla soudní lékařka,“ pokračovala Ava. „Pachatel nebo pachatelka nechtěli, aby se do těla někdo dostal, dokud nebude v márnici. Věděli, že zařízení se spustí během pitvy. A navíc byli ochotní zabít dalšího člověka, aby jeho tělo použili jako zbraň.“

„Vypadá to tak,“ souhlasil Carlisle.

„Takže se jen musíme prohrabat případama čtyřicet roků nazpátek, ve kterých doktorka Lambertová pomohla vod-

soudit vrahy, a přijít na to, kerej z nich se chtěl pomstít,“ pro- nesl Lively. „To zabere celou věčnost.“

„Tak byste tedy měli začít,“ odvětila Ava. „Chci, aby se půlka z vás soustředila na případy doktorky Lambertové. Podezřelé rozdělte do kategorií – propuštění, stále žijící, ti, kteří na to mají prostředky a dokážou tohle udělat, a ti stále ve výkonu trestu, kteří mohli provedením činu pověřit něko- ho venku. Vy ostatní prosím proveďte stopu ukazující na gang. Musíme u toho zesnulého určit totožnost. Je jediným přímým pojitkem s vrahem.“

Policisté se rozprchli všemi směry a dali se opět do práce. I Nate Carlisle si začal balit svoje věci.

„Ještě s vámi nejsem hotová, doktore Carlisle,“ upozorni- la ho Overbecková. „Ráda bych věděla, jestli jste šéfinspek- torce Turnerové schválil vydání těla doktorky Lambertové k pohřbu vy osobně, protože pokud ano, tak se s pozicí vrch- ního soudního lékaře v mém rajonu nejspíš zase rychle roz- loučíte.“

„Neodsouhlasil bych nic, co by poškodilo vyšetřovaný případ, ať už tento, nebo jakýkoliv jiný,“ ujistil Carlisle komi- sařku jemně, díval se jí přitom zpříma do očí a v jeho hlase ani postoji nebylo znát, že cítí potřebu se proti její poznámce bránit. „Bylo nutné vzít v potaz také personál márnice. Sku- tečnost, že na pracovišti zůstávalo tělo doktorky Lamberto- vé, je krajně rozrušovala. Kompromisem byla nezávislá pitva a uchování orgánů. Jedná se sice o odklon od protokolu, ale okolnosti jsou to výjimečné.“

„Tak se mi zdá, že na protokolu, kázni a odpovědnosti se- jde už jenom mně. V téhle debatě nehodlám pokračovat ve- řejně. Do mojí kanceláře, Turnerová, okamžitě,“ rozkázala Overbecková.

Ze dveří se vynořil další muž, kterému táhlo ke čtyřicít- ce, měl tmavě hnědé oči, ještě tmavší vlasy a záviděníhod- nou vizáž.

„Pohotovost všem jednotkám,“ oznámil se silným francouzským přízvukem. „Všichni dostupní členové policejního sboru se mají vydat do ulic. Obdrželi jsme vzkaz od osoby, která zavraždila doktorku Lambertovou.“

„Jak si tím můžete být jistý?“ obořila se na něj Overbecková.

Inspektor Luc Callanach zvedl kus papíru a četl z něj. „Protože ta osoba řekla: ‚Tentokrát žádný plynný chlor. Měli byste začít pročesávat ulice. Máte jednu hodinu.‘“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ze stanice se vyrojili policisté a strategicky se rozmístili po městě, aniž by věděli, co hledají či zda je někde vůbec něco skutečně nastražené. Rozkaz zněl, aby pokryli co největší oblast a byli ve střehu, kdyby zpozorovali cokoliv podezřelého.

Ava skočila za volant neoznačeného policejního vozidla a Callanach stihl drapnout kliku, otevřít dveře a vrhnout se na sedadlo spolujezdce, když už se vůz rozjížděl.

„Řekni mi víc k tomu vzkazu,“ vybídla jej.

„Dostali jsme ho na to naše číslo, na které může veřejnost hlásit informace, když se kriminálka obrátí na občany s nějakou výzvou. Dotyčný nebo dotyčná použili digitální měnič hlasu, takže zní roboticky. Ani nedokážeme s jistotou určit, zda jde o muže, nebo ženu,“ shrnul.

„Před útokem na Ailsu jsme žádné varování neobdrželi, tak proč tentokrát? Možná je to celé jen plýtvání časem a prostředky.“

„Možná že útokem v márnici na sebe chtěla dotyčná osoba upozornit a pojistit si, že budeme dávat pozor, když nám bude chtít něco sdělit. Bez toho bychom na daný vzkaz třeba vůbec nemuseli zareagovat,“ podotkl Callanach. „Poslyš, vím, že o tom nechceš mluvit, ale...“

„Neptej se, jestli jsem v pořádku. Mám v úmyslu dál dělat svoji práci. Overbecková může vyhrožovat, že mě postaví mimo službu, ale je u policie dost dlouho na to, aby měla plnou skříň kostlivců, kteří by jí měli dělat vrásky, pokud se začne vrtat v těch mých.“

„Mně je jedno, co si myslí Overbecková, ale ty s Ailsou... Byla sis s ní skoro bližší než s vlastní matkou, Avo. Ujmout se toho případu možná není ten nejlepší nápad.“

„O tom si rozhodnu sama. Ailsa nebyla moje pokrevní příbuzná a nijak nefiguruju v její smrti, takže se na mě protokol nevztahuje. Kdybychom z toho případu měli stáhnout všechny policisty, kteří ji znali a měli rádi, tak by na tom vyšetřování nedělal nikdo. Jsem ve stejné pozici jako všichni ostatní, abych zjistila, kdo ji zabil.“

Callanach sledoval, jak s klinickou přesností a se rty pevně sevřenými řeže každou zatačku, a poznal, že má mysl ponořenou v příliš velké temnotě a bylo by marné pokoušet se jí to rozmlouvat. Co se před třemi lety poznali, když odešel od Interpolu a nastoupil ke skotské policii, aby začal novou kapitolu svého života, byli přáteli, stala se tím nejbližším člověkem, kterého měl, a nejednou pro něj znamenala ještě mnohem víc. Za celou tu dobu ji ale takhle nikdy neviděl. Ve tváři měla vrytou zuřivost.

„Všem jednotkám,“ ohlásila vysílačka. „Zamiřte k ústí bývalého drážního tunelu Innocent Railway u Holyrood Park Road.“

Callanach sáhl pro vysílačku. „Rozumím,“ potvrdil. „Došli jsme v mezidobí ještě nějaký další vzkaz?“

Ve vysílačce se ozval šum přebitý skřípěním pneumatik, jak Ava prudce otočila auto do protisměru.

„Ano, pane. Vzkaz zněl: ‚Tak jinak. Máte čtyři minuty.‘ Následovalo určení místa. Sanitky jsou na cestě.“

„Uzavřete odbočku z A7,“ rozkázala Ava. „A zajistěte, aby se nikdo nedostal na místo zevnitř tunelu. Budeme tam za dvě minuty.“ Luc rádiové spojení ukončil a obrátil se k Avě.

„Musíme zastavit vlaky? Najdeme tam někoho přivázaného ke kolejím?“

„Žádné tam nejsou. Dneska už je to jen stezka pro pěší a cyklisty, ale původně to byl první podzemní tunel ve Spo-

jeném království. Jen tak ho nenajdeš, když nevíš, kde přesně ústí.“

Vzduchem kvílely sirény, Ava s Lucem se připojili ke koloně vozidel záchranných složek směřujících k místu. Pak Ava odbočila do East Parkside, ale ta už byla ucpaná.

„Blíž se nedostaneme. Tak se proběhneme.“ Zastavila, klíčky nechala v zapalování, kdyby nějaký kolega potřeboval s autem uhnout, a s Callanachem v patách vyrazila sprintem vpřed.

Ze slepé ulice mezi bytovými domy vyběhli na pěšinu, prohnali se kolmou zatáčkou a narazili na již zasahující složky, jejichž členové na sebe vykřikovali povely. Pěšina byla z obou stran zarostlá křovím a o osmdesát metrů dál se tyčil oblouk z tmavých cihel.

V ústí tunelu visela žena, hrdlo v oprátce, a provaz mizel ve spleti trnitých křovisek nad klenbou. Jak se na laně houpala, dlouhé tmavé vlasy jí poletovaly sem a tam. Ava sjela očima po jejím těle. Ženiny prsty na rukou i nohou sebou takřka neznatelně škubaly. A pod košilí se jí rýsovalo kulaté břicho.

„Do prdele,“ zaklela Ava a razila si cestu tím mumrajem. „Je těhotná.“

„Je pořád naživu,“ křikl Callanach, o hlavu vyšší než Ava, takže přes dav lépe viděl. A ještě hlasitěji zařval: „Ještě není mrtvá! Sundejte ji!“

Hned nato postavili pod chodidla houpající se ženy improvizovanou stoličku, která byla původně asi velkou bednou na náradí. Vyskočili na ni dva policisté, jeden podepřel ženě nohy, aby zmírnil tlak kolem jejího krku a oddálil okamžik ženiny smrti, a druhý kolegu pevně držel, aby nespadl a neutáhl jí provaz kolem krku ještě víc.

Ava ustoupila z cesty týmu záchranářů, kteří se k ženě hnali s nosítky, kyslíkem a se zdravotnickými brašnami.

Na mostu nad tunelem se objevili další policisté.

„Potřebujeme štípačky!“ zahulákali.

Ava zkoumala vršek mostu a uviděla ostnatý drát, celý jeho pruh, propletený a utopený v zeleni, který měl záchran-
ným složkám znemožnit, aby se dostaly k lanu, na němž
žena visela. Ava jednomu strážníkovi vytrhla dalekohled,
aby se mohla podívat do ženiny tváře.

Pokožka jejího obličeje měla sinalou barvu, rty jí zešedly
a z očí zbyly jen zarudlé, přivřené škvírky.

„Už jí nezbyvá čas! Okamžitě ji odřízněte!“ řvala Ava.
„Z cesty!“

Policisté a hasiči udělali uličku, aby se k tunelu dostala
blíž.

„Musíme se proštípat tím ostnatým drátem, abychom se
dostali k lanu,“ ozvalo se z mostu nad tunelem. „Je k tomu
zdivu přitlučený.“

„Strčte pod něj páčidlo, stačí vám z něj vidět dva centime-
try,“ odpověděla Ava. „Mějte připravená nosítka. A potřebu-
ju, abyste pod ní utvořili kroužek. Všichni spadnou, až ten
provaz povolí. A buďte připravení provést v sanitce nouzový
císařský řez. Pohyb!“

Ženiny nohy sebou přestaly škubat. Ruce se jí uvolnily
a dlaně otevřely.

„Teď hned! Přeřízněte ten provaz!“ zaječela Ava a opět se
dala do pohybu.

Jeden z policistů nahoře na tunelu vrazil páčidlo pod ně-
kolik drátů a zvedl je dost vysoko na to, aby druhý z nich
mohl viditelnou část provazu přeříznout.

Callanach vzal Avu za paži.

„Šéfinspektorko,“ řekl. „Tohle je úplně něco jiného, než co
se stalo v márnici. Nějak mi to nesedí.“

„Teď ne.“ Setřásla jeho ruku, a jelikož stáli ještě asi dvacet
metrů od oběti, vyrazila kupředu.

Nůž se prokousával provazem. Jedno vlákno po druhém
povolovalo. Ava viděla, jak hmotnost těla stahuje ženu pomalu

k zemi a jak se záchranáři natahují, aby ji dokázali v pádu zachytit. Na to bylo potřeba co nejvíce rukou, a tak pro jistotu ještě pomohli jednomu kolegovi vylézt tomu druhému na ramena.

Policista s nožem nahoře na mostě dál přerézával tlusté lano. Na chvíličku přestal. Ava už tělo dál nesledovala. Muž naklonil hlavu na stranu a otevřel ústa, aby něco řekl.

Výbuch to byl doslova duhový, začal bíle a prostřídaly se v něm všechny odstíny žluté, oranžové a červené, než zahalil dav do šedočerného dýmu.

Ava uviděla, jak zasahující kolegové nahoře na mostě letí vzduchem, dříve než výbuch uslyšela. Muži a ženy následkem tlakové vlny popadali jako kostky domina. Nad Avinou hlavou přeletěly části těl a skrze kouř se na ni snášela rudá mlha. Na jazyku ucítila kovovou pachutí syrového masa, a tak přitiskla tvář k zemi a snažila se nevdechovat smrt.

V tu chvíli to v tunelu zadunělo. Ava vzhledla, Callanach ležel na zemi pár kroků za ní, ale teď už se zvedal a vyrážel vpřed. Jejich pohledy se střetly. Ava se přiměla vstát a následovat ho, přestože svět se s ní houpal sem a tam, jak se snažila vyklepat zvonění z uší.

„Jděte od toho mostu!“ řval Callanach.

„Běžte!“ Ava třásla muži a ženami kolem sebe, kteří se oprašovali. „Zmizte odsud!“

Potáceli se pryč, každý člověk schopný pohybu popadl za ruku nebo nohu někoho dalšího a táhl ho s sebou.

Nejprve vypadlo z díry ve stropě tunelu několik cihel a potom už se k zemi řítily celé obrovské kusy zdiva. Zaburácení ohlásilo zřícení celé vrchní konstrukce, která zasypala těla těch, jež odtamtud nestihli vytáhnout. Ke kouři z výbuchu se přidal prach ze sutin, a tak přeživší neměli na výběr a museli se stáhnout do bezpečí.

K místu se blížily další sirény, až jediné, co člověk viděl a slyšel, bylo rozmlžené světlo a lomoz. Z okolních domů

vybíhali lidé, ujímali se raněných a odváděli je do bezpečí, všechny domovy jim otevíraly svoje dveře a nabízely přístřeší, dokud si pacienti nebudou moct přebrat další zdravotnicki, kteří už jsou na cestě.

Ava uchopila za paži mladou, chvějící se policistku, potom ji vzala za bradu a podívala se jí do očí. „Soustředte se na mě. Musíme tunel zkontrolovat z druhé strany, abychom zjistili, kam až je poškozený a jestli je uvnitř někdo zraněný. Vydejte za mě vysílačkou pokyn.“ Policistka přikývla a udělala, o co ji Ava požádala.

Sanitky přijížděly a odjížděly. Jeden ze zdravotníků se pokusil prohlédnout Avu, ale odehnal ho seržant Lively, který na místo dorazil z druhého konce města se zpožděním. Callanach rozdělil týmy tak, aby asistovaly forenzním technikům, uzavřely oblast a snažily se určit, které jednotky se účastnily prvotního zásahu.

Ava pátrala v paměti, co měla oběšená žena na sobě, a vydala se dané oblečení hledat. V křoviscích o sto metrů dál našla cár zakrvácené zelené mikiny s kapucí.

Myslí jí běželo jediné: kolik mrtvých? Vzpomínala, jak to vypadalo na místě před výbuchem. Na mostě stálo několik policistů, dva balancovali na stoličce a třetí seděl kolegovi na ramenou. Přímo pod obětí byli dva zdravotníci, možná tři? A kolik dalších se shromáždilo kolem s rukama nataženými a plnilo svoji povinnost do posledního dechu?

Vybavilo se jí, jak zakřičela: „Teď hned! Přerízněte ten provaz!“

Nikoho nenapadlo, že by lano mohlo být rozbuškou. Ale to vlastně nebyla tak docela pravda. Luc ji vzal za ruku a snažil se jí to říct. Ignorovala ho a šla do toho po hlavě, jak se zoufale snažila, aby neztratila dalšího člověka, až jich nakonec obětovala, kolik vlastně? Luc viděl to, čeho by si bývala všimla také, kdyby se nenechala Ailsinou vraždou naprosto vykolejit.